

Asia C-66/20

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

24.1.2020

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Procura della Repubblica di Trento (Italia)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

15.1.2020

Eurooppalaisen tutkintamääräyksen vahvistamismenettely, joka koskee yritystä:

XK

Procura Distrettuale della Repubblica

presso il Tribunale Ordinario di Trento

(Trenton alioikeuden yhteydessä toimiva alueellinen yleinen syyttäjä)

**[– –] EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIMELLE ESITETTÄVÄ
ENNAKKORATKAISUPYYNTÖ**

- SEUT 267 artikla, unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla –

Yleinen syyttäjä,

[– –] esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan ja työjärjestyksen 94 artiklan nojalla seuraavan ennakkoratkaisupyyntön:

Pääasia:

Procura della Repubblica di Trentoon (Trenton alueen syyttäväviranomaisen) saapui 14.11.2019 Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münsterin (Saksan liittotasavalta) samana päivänä antama eurooppalainen tutkintamääräys, jossa määrättiin suorittamaan Saksan yleisen verolain (Abgabenordnung) 369 §:n ja [370] §:ssä tarkoitettua tuloveron kiertämistä

koskevaan tutkintaan liittyvä kotietsintä XK:n toimitiloissa. Eurooppalaisen tutkintamääräyksen oli allekirjoittanut [–] Finanzamtin hallinnosta vastaava johtaja. Eurooppalaisesta tutkimusmääräyksestä oli jätetty täyttämättä osio L, joka oikeusviranomaisen on täytettävä vahvistaessaan hallintoviranomaisen antaman eurooppalaisen tutkimusmääräyksen (1 liite).

Procura della Repubblica di Trento lähetti 20.12.2019 Finanzamt Münsteriin todistuksen tutkimusmääräyksen vastaanottamisesta (2 liite) ja ilmoituksen, jossa se pyysi toimittamaan eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä kopion, jonka osiossa L olisi oikeusviranomaisen vahvistus, ja huomautti, että Finanzamt on hallintoviranomainen eivätkä hallintoviranomaiset voi antaa eurooppalaisia tutkintamääräyksiä, joita oikeusviranomainen ei ole vahvistanut (3 liite).

Finanzamt Münster ilmoitti 8.1.2020 Procura della Repubblica di Trentolle sähköpostitse, ettei oikeusviranomaisen ollut tarpeen vahvistaa eurooppalaista tutkintamääräystä, koska Finanzamt toimii Saksan yleisen verolain 399 §:n 1 momentin nojalla yleisen syyttäjän asemassa verorikoksia [alkup. s. 2] koskevissa menettelyissä ja sen on katsottava olevan direktiivin 2 artiklassa tarkoitettu oikeusviranomainen (4 liite).

Italian kansallinen oikeus:

Asetuksen (decreto legislativo) nro 108/17 (Gazzetta Ufficiale nro 162, 13.7.2017) jonka otsikko on ”Rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä 3.4.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/41/EU täytäntöönpanosäännökset”, 4 §:n 1 momentin mukaan ”sen piirin, jossa pyydyt toimet on pantava täytäntöön, pääkaupungin alioikeuden virallinen syyttäjä tunnustaa tutkintamääräyksen perustellulla määräyksellä 30 päivän kuluessa määräyksen vastaanottamisesta tai muussa määräyksen antaneen viranomaisen ilmoittamassa määräajassa, kuitenkin enintään 60 päivänä kuluessa”.

Asetuksen nro 108/17 5 §:n 1 momentissa todetaan lisäksi, että ”mikäli määräyksen antanut viranomainen edellyttää, että toimen panee täytäntöön tuomioistuin, tai mikäli tuomioistuimen on Italian lain nojalla pantava pyydetty toimi täytäntöön, virallinen syyttäjä tunnustaa tutkintamääräyksen ja esittää täytäntöönpanoa koskevan hakemuksen esitutkinnasta vastaavalle tuomioistuimelle”.

Asetuksen 108/17 10 §:n, jonka otsikko on ”Hylkäys- ja palautusperusteet”, 3 momentin mukaan ”tutkintamääräys, jota oikeusviranomainen ei ole antanut tai vahvistanut, palautetaan tutkintamääräyksen antaneelle viranomaiselle”.

Saksan kansallinen oikeus:

Saksan liittotasavallan pysyvä edustusto Euroopan unionissa antoi 14.3.2017 seuraavan Saksan hallintoviranomaisten antamia eurooppalaisia tutkintamääräyksiä koskevan ilmoituksen: ”Direktiivin 2 artiklan c alakohdan mukaisesti sen alueellisen tuomioistuimen [Landgericht], jonka alueella on

hallintoviranomaisen toimipaikka, yleisen syyttäjän on yleensä vahvistettava Saksan hallintoviranomaisten pyynnöt. Osavaltiot voivat kuitenkin päättää, että vahvistaminen on tuomioistuimen tehtävä, tai säätää paikallisesti yleisen syyttäjän toimivallasta vahvistaa hakemus muilla tavoin. Oikeusviranomaisen tai tuomioistuimen ei ole tarpeen vahvistaa sellaisen Saksan veroviranomaisen esittämiä pyyntöjä, joilla on yleisen verolain 386 §:n 2 momentin nojalla oikeus suorittaa itsenäisesti [alkup. s. 3] rikostutkinta. Tällaisessa tapauksessa veroviranomaisilla on verolain 399 §:n 1 momentin, luettuna yhdessä kansainvälisestä oikeusavusta rikosasioissa annetun lain (Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen) 77 §:n 1 momentin kanssa, nojalla yleisen syyttäjän oikeudet ja velvollisuudet ja ne toimivat direktiivin 2 artiklan c alakohdassa tarkoitettuina oikeusviranomaisina”.

Unionin oikeus:

Euroopan parlamentti ja neuvosto antoivat 3.4.2014 direktiivin 2014/41/EU rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä.

Direktiivin 1 artiklan mukaan eurooppalainen tutkintamääräys on ”jäsenvaltion, jäljempänä ’määräyksen antanut valtio’, oikeusviranomaisen antama tai vahvistama oikeudellinen päätös, jonka tarkoituksena on, että toisessa jäsenvaltiossa, jäljempänä ’täytäntöönpanovaltio’, suoritetaan yksi tai useampi yksittäinen tutkintatoimenpide tarkoituksin hankkia todisteita tämän direktiivin mukaisesti”.

Direktiivin 2 artiklan ensimmäisen kohdan c alakohdassa määritellään ’määräyksen antava viranomainen’ seuraavasti:

- i) kyseessä olevassa asiassa toimivaltaista tuomaria, tuomioistuinta, tutkintatuomaria tai yleistä syyttäjää; [tai]
- ii) mitä tahansa muuta määräyksen antavan valtion määrittelemää toimivaltaista viranomaista, joka kyseessä olevassa tapauksessa toimii tutkintaviranomaisena rikosoikeudellisessa menettelyssä ja jolla on kansallisen lainsäädännön mukaan toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys. Määräyksen antavan valtion tuomarin, tuomioistuimen, tutkintatuomarin tai yleisen syyttäjän on lisäksi vahvistettava eurooppalainen tutkintamääräys, ennen kuin se toimitetaan täytäntöönpanoviranomaiselle, sen jälkeen kun on ensin tutkittu sen vastaavan tämän direktiivin mukaisia eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamista koskevia, erityisesti 6 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä. Jos oikeusviranomainen on vahvistanut eurooppalaisen tutkimusmääräyksen, tuota viranomaista voidaan pitää eurooppalaisen tutkintamääräyksen toimittamista varten myös määräyksen antaneena viranomaisena.

Direktiivin 9 artiklan 3 kohdan mukaan ”jos täytäntöönpanoviranomainen vastaanottaa eurooppalaisen tutkintamääräyksen, jota ei ole antanut 2 artiklan c alakohdassa tarkemmin säädetty määräyksen antanut viranomainen,

täytäntöönpanoviranomaisen on palautettava eurooppalainen tutkintamääräys määräyksen antaneeseen valtioon”.

[alkup. s. 4]

Ennakkoratkaisupyynnön perusteet:

Direktiivin 2014/41/EU rakenteen perusteella eurooppalaisen tutkintamääräyksen on oltava luonteeltaan oikeudenkäyttöön liittyvä päätös. Direktiivin 2 artiklassa näet säädetään, että määräyksen antavan viranomaisen on oltava oikeusviranomainen tai myös hallintoviranomainen, mikäli sen määräys on oikeusviranomaisen vahvistama.

Syy siihen, miksi eurooppalaisen tutkintamääräyksen on oltava luonteeltaan oikeudenkäyttöön liittyvä päätös, jonka tekee tuomari tai yleinen syyttäjä (2 artiklan tekstin mukaan ”tuomari, tuomioistuin, tutkintatuomari tai yleinen syyttäjä”), selvitetään unionin tuomioistuimen tuomiossa 10.11.2016, C-453/16 PPU (EU:C:2016:860), joka koskee eurooppalaista pidätysmääräystä.

Tässä tuomiossa unionin tuomioistuin täsmensi ensin, että ”koska syyttäjäviranomainen osallistuu jäsenvaltioiden rikosoikeuden alan oikeudenkäyttöön (ks. vastaavasti tuomio 29.6.2016, Kossowski, C-486/14, EU:2016:483, 39 kohta), tällaisen viranomaisen päätöstä on pidettävä puitepäätöksen 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuna ’oikeudellisena päätöksenä’” (ts. lainkäyttöön liittyvänä).

Edelleen samassa tuomiossa unionin tuomioistuin lisäsi, että ”syyttäjäviranomaisen suorittama kansallisen pidätysmääräyksen vahvistaminen vakuuttaa täytäntöönpanosta vastaavan oikeusviranomaisen siitä, että **eurooppalainen pidätysmääräys perustuu päätökseen, joka on ollut laillisuusvalvonnan kohteena. Kyseinen vahvistaminen on näin ollut perusteena tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitulle jäsenvaltioiden väliselle vankalle luottamukselle.** Tästä seuraa, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen syyttäjäviranomaisen päätös kuuluu puitepäätöksen 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuna oikeudellisen päätöksen käsitteen alaan”.

Näin ollen unionin tuomioistuin totesi eurooppalaista pidätysmääräystä koskevassa asiassa, että jäsenvaltioiden välinen vahva luottamus perustuu siihen, että menettely edellyttää oikeusviranomaisen vahvistusta.

[alkup. s. 5]

Finanzamt Münster, joka on hallintoviranomainen, katsoo, että sen hallintojohtajan allekirjoittama eurooppalaisen tutkintamääräys voidaan lähettää ilman yleisen syyttäjän vahvistusta, Saksan liittotasavallan kansallinen säännöksen nojalla, sillä Saksan yleisen verolain 399 §:n 1 momentissa todetaan, että veroviranomaisilla on yleisen syyttäjän oikeudet ja velvollisuudet.

Saksan liittotasavallan pysyvä edustusto Euroopan unionissa näyttää yhtyvän tähän tulkintaan, koska se antoi 14.3.2017 ilmoituksen, jossa se täsmentää, että ”yleisen syyttäjän asemassa toimivien veroviranomaisten on katsottava olevan direktiivin 2 artiklan c alakohdassa tarkoitettuja oikeusviranomaisia”.

Tällä ennakkoratkaisupyynnöllä unionin tuomioistuimelta kysytään, voiko jäsenvaltio direktiivin 2 artikla, jonka nojalla eurooppalaisen tutkintamääräyksen on aina oltava luonteeltaan oikeudenkäyttöön liittyvä päätös (suoraan tai vahvistamisen kautta), huomioon ottaen todeta, ettei oikeusviranomaisen ole tarpeen vahvistaa hallintoviranomaisen antamaa tutkintamääräystä sen vuoksi, että se katsoo tämän hallintoviranomaisen olevan ”direktiivin 2 artiklassa tarkoitettu oikeusviranomainen”.

Unionin tuomioistuin on jo aiemminkin, eurooppalaista pidätysmääräystä koskevassa asiassa, käsitellyt jäsenvaltioiden vapautta määrittellä, mikä on unionin oikeudessa tarkoitettu oikeusviranomainen.

Erityisesti tuomiossa 27.5.2019, C-508/18 ja C-82/19 PPU (EU:C:2019:456), unionin tuomioistuin totesi, että ”vaikka jäsenvaltiot voivat menettelyllisen itsemääräämisoikeuden periaatteen perusteella nimetä kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti oikeusviranomaisen, jolla on toimivalta antaa eurooppalainen pidätysmääräys, **tämän käsitteen merkitystä ja ulottuvuutta ei voida jättää kunkin jäsenvaltion harkintaan** (ks. vastaavasti tuomio 10.11.2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, 30 ja 31 kohta ja tuomio 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 31 ja 32 kohta). **Käsitettä on tulkittava itsenäisesti ja yhtenäisesti koko unionin alueella**, ja tässä tulkinnassa on unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan otettava huomioon sekä puitepäätöksen 2002/584 6 artiklan 1 kohdan sanamuoto että asiayhteys **[alkup. s. 6]** ja tällä puitepäätöksellä tavoiteltu päämäärä (ks. vastaavasti tuomio 10.11.2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, 32 kohta ja tuomio 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 33 kohta)”.

Edelleen samassa tuomiossa unionin tuomioistuin totesi lisäksi, mitä olennaisia ominaisuuksia valtiollisella elimellä on oltava, jotta sen voidaan katsoa olevan ”oikeusviranomainen”, ja täsmensi, että ”puitepäätöksen 2002/584 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettun oikeusviranomaisen on siis kyettävä toimimaan tehtävässään puolueettomasti ottamalla huomioon kaikki syyllisyyttä tukevat ja sitä vastaan puhuvat seikat ilman vaaraa siitä, että sen päätöksentekovaltaan voitaisiin kohdistaa ulkopuolisia määräyksiä tai käskyjä esimerkiksi täytäntöönpanovallan taholta, eli niin, ettei voi olla pienintäkään epäilystä siitä, että päätös eurooppalaisen pidätysmääräyksen antamisesta kuuluu tälle viranomaiselle eikä viime kädessä toimeenpanovaltaa käyttävälle elimelle (ks. vastaavasti tuomio 10.11.2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 42 kohta)” ja lisäsi edelleen, että määräyksen antavan oikeusviranomaisen ”on siis kyettävä vakuuttamaan täytäntöönpanosta vastaava oikeusviranomainen siitä, että kun otetaan huomioon pidätysmääräyksen antaneen jäsenvaltion oikeusjärjestyksessä tarjotut takeet, se toimii riippumattomasti suorittaessaan eurooppalaisen

pidätysmääräyksen antamiseen liittyviä tehtäviä. Tämä riippumattomuus edellyttää, että olemassa on sellaisia asemaa ja organisaatiota koskevia sääntöjä, joilla voidaan taata, ettei ole minkäänlaista vaaraa esimerkiksi siitä, että täytäntöönpanovalta tietyissä yksityistapauksissa antaa pidätysmääräyksen antavalle oikeusviranomaiselle käskyjä, kun se tekee päätöstä pidätysmääräyksen antamisesta”.

Lyhyesti sanottuna eurooppalaisen pidätysmääräyksen rakenteen perusteella:

- oikeusviranomaisen käsite on yhtenäinen koko unionissa eikä se voi olla riippuvainen kunkin jäsenvaltion kansallisista säännöksistä;
- jotta julkisen elimen voidaan katsoa olevan unionin oikeudessa tarkoitettu ”oikeusviranomainen”, on olennaista, että sen päätöksentekovoimalla ei voida kohdistaa ulkopuolisia määräyksiä tai käskyjä, erityisesti täytäntöönpanovallan taholta.

Nämä eurooppalaista pidätysmääräystä koskevan päätöksen (puitepäätös 2002/584/YOS) rakenteen perusteella ilmaistut johtopäätökset voidaan esittää myös eurooppalaista [alkup. s. 7] tutkintamääräystä koskevan säädöksen (direktiivi 2004/41/EU) rakenteen perusteella, sillä vaikka eurooppalainen tutkintamääräys ei vaikutakaan henkilökohtaiseen vapauteen, se on kuitenkin hyvin kajoava menettely, jolla voidaan määrätä myös esimerkiksi kotietsintä tai telekuuntelu.

Koska unionin tuomioistuin on todennut tuomiossa 24.10.2019, C-324/17 (EU:C:2019:892), että ”direktiivin 2014/41 5 artiklan 1 kohdan sanamuodosta ilmenee, että eurooppalaisen tutkintamääräyksen antaminen edellyttää kyseisen direktiivin liitteessä A olevan lomakkeen täyttämistä ja allekirjoittamista sekä sisällön todistamista oikeaksi ja asianmukaiseksi”, ja koska tässä tapauksessa tutkintamääräyksen osiota L (oikeusviranomaisen vahvistus) ei ole täytetty, oikeudenkäyntiä lykätään ja pyydetään unionin tuomioistuinta selventämään, onko direktiivin 2014/41/EU 2 artiklan 1 kohdan c alakohdan ii alakohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltio voi sen perusteella vapauttaa hallintoviranomaisen velvollisuudesta hakea tutkintamääräykselle oikeusviranomaisen vahvistus.

Yleisen syyttäjän oikeus ennakkoratkaisupyyntöä esittämiseen

Yleinen syyttäjä on tietoinen siitä, että SEUT 267 artiklan nojalla ennakkoratkaisupyyntöä voi esittää ”jäsenvaltion tuomioistuin”.

Tuomiossa 30.6.1966, 61/65 (EU:C:1966:39) unionin tuomioistuin totesi edellytykset, jotka SEUT 267 artiklassa tarkoitetuille oikeuselimille asetetaan: a) elimen lakisääteisyys, toisin sanoen se, että se perustuu oikeuslähteeseen eikä asianosaisten väliseen sopimukseen; b) pysyvyys, toisin sanoen se, että sen toiminta on pysyvää eikä satunnaista; c) tuomiovallan pakottavuus, joka sulkee pois vaihtoehtoiset muutoksenhakukeinot; d) toimiminen oikeussääntöjen

soveltajana; e) asianosaisten välisen kontradiktorisuuden periaatteen noudattaminen; f) elimen riippumattomuus ja erillisuus asianosaisista.

Viitaten erityisesti yleisen syyttäjän asemaan Italian oikeudessa unionin tuomioistuin totesi tuomiossa 12.12.1996, C-74/95 ja C-129/95 (EU:C:1996:491), ettei yleisellä syyttäjällä ole oikeutta esittää ennakkoratkaisupyynnöä.

Asia koski kuitenkin ennakkoratkaisukysymystä, jonka yleinen syyttäjä oli esittänyt meneillään olevassa rikosoikeudellisessa menettelyssä, jossa sama yleinen syyttäjä olisi päättänyt, viekö se [alkup. s. 8] asian tuomioistuimeen. Tuossa tapauksessa unionin tuomioistuin totesi, ettei yleisellä syyttäjällä ollut oikeutta esittää SEUT 267 artiklassa tarkoitettua ennakkoratkaisukysymystä, koska tuolloin esillä olleessa tapauksessa tarkoituksena ei ollut ”ratkaista asiaa täysin riippumattomana vaan saattaa se rikosasian asianosaisena tarvittaessa toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi”.

Tätä perustelua ei voida toistaa nyt esillä olevassa asiassa, sillä Italian yleinen syyttäjä ei ole asianosainen Finanzamt Münsterin Saksassa aloittamassa rikostutkimusmenettelyssä eikä sillä ole mahdollisuutta nostaa Italiassa rikossyytettä samasta teosta tai saattaa Finanzamt Münsterin antamaa eurooppalaista tutkintamääräystä tuomioistuimen käsiteltäväksi, sillä Italian oikeudessa (asetuksen 108/17 4 §) yleisellä syyttäjällä, ei tuomioistuimella, on toimivalta tunnustaa tutkintamääräys ja panna se toimeen Italiassa tai evätä sen tunnustaminen.

Tällaisessa tapauksessa Italian prosessilainsäädännön (rikosprosessilain 247 §) mukaan pyydettyä tointa (kotietsintä) ei pane täytäntöön tuomioistuin vaan se kuuluu yleisen syyttäjän toimivaltaan. Näin ollen viranomaisen, joka on asetuksen 108/17 4 §:n ja 5 §:n nojalla toimivaltainen tunnustamaan tutkintamääräyksen tai epäämään sen tunnustamisen, on yleinen syyttäjä. Lainkäyttöelimet eivät osallistu tunnustamista koskevaan menettelyyn millään tavoin.

Näin ollen eurooppalaisen tutkintamääräyksen direktiivin 9 artiklassa ja asetuksen 108/17 4§:ssä ja 10 §:ssä tarkoitetussa tunnustamista koskevassa passiivisessa menettelyssä yleinen syyttäjä on viranomaisen, jonka tehtävänä on ”ratkaista asia täysin riippumattomana”, ja näin ollen se jäsenvaltion viranomaisen, jolla on oikeus esittää ennakkoratkaisupyynnö SEUT 267 artiklan nojalla.

NÄILLÄ PERUSTEILLA

YLEINEN SYYTTÄJÄ

ESITTÄÄ EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIMELLE SEURAAVAN ENNAKKORATKAISUKYSYMYKSEN:

Onko rikosasioita koskevasta eurooppalaisesta tutkintamääräyksestä 3.4.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/41/EU 2 artiklan ensimmäisen kohdan c alakohdan ii alakohdan siltä

osin kuin siinä säädetään, että määräyksen antavalla viranomaisella voidaan tarkoittaa myös ”mitä tahansa muuta määräyksen antavan valtion määrittelemää [alkup. s. 9] toimivaltaista viranomaista, joka kyseessä olevassa tapauksessa toimii tutkintaviranomaisena rikosoikeudellisessa menettelyssä ja jolla on kansallisen lainsäädännön mukaisesti toimivalta antaa todisteiden hankkimista koskeva määräys”, mutta todetaan myös, että tällaisessa tapauksessa ”määräyksen antavan valtion tuomarin, tuomioistuimen, tutkintatuomarin tai yleisen syyttäjän on lisäksi vahvistettava eurooppalainen tutkintamääräys, ennen kuin se toimitetaan täytäntöönpanoviranomaiselle, sen jälkeen kun on ensin tutkittu sen vastaavan tämän direktiivin mukaisia eurooppalaisen tutkintamääräyksen antamista koskevia, erityisesti 6 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä”, tulkittava siten, että jäsenvaltio voi sen nojalla vapauttaa hallintoviranomaisen velvollisuudesta hakea eurooppalaiselle tutkintamääräykselle vahvistus toteamalla tämän hallintoviranomaisen olevan ”direktiivin 2 artiklassa tarkoitettu oikeusviranomainen”?

LYKKÄÄ ASIAN KÄSITTELYÄ, KUNNES UNIONIN TUOMIOISTUIN ON ANTANUT VASTAUKSEN TÄHÄN ENNAKKORATKAISUKYSYMYKSEEN

[– –] LIITTEET 1. Eurooppalainen tutkintamääräys 14.11.2019; 2. Todiste tutkintamääräyksen vastaanottamisesta; 3. Selvityspyyntöä koskeva 20.12.2019 päivätty kirje; 4 Vastauksena selvityspyyntöön lähetetty 8.1.2020 päivätty kirje.

Trento, 15.1.2020

[––]